

Prædiken ved Sankt Ansgars Vesper

Søndag, den 29. januar 2006 samledes biskop, præster og menighed til vesper i den katolske domkirke, hvor pastor Jesper Fich holdt den prædiken, der gengives i denne artikel

Af Jesper Fich

Vi er samlet for at festligholde mindet om Ansgar. Med taknemmelighed husker vi, at det var med ham, at kirken tog sin synlige begyndelse i vort lands historie. Ansgar, benediktiner fra Corvey, kom i 826 for at kristne vore forfædre – men hvad vil det egentlig talt sige at kristne nogen? Og hvad betyder det eller burde det betyde for et samfund, at der er mennesker, som forstår sig selv som kristne? Gør det nogen forskel?

For at få et svar på det spørgsmål, så kan vi passende vende os til Ansgar selv – det vil sige: til hans bønnebog. Den lyser af hans fromhed, og den lyser af hans menneskesyn. Og man forstår hurtigt, at han ikke alene kom for at oprette en kirke i dens synlige form, selvom dét i sig selv er meget væsentligt. Dog var han langt mere ambitiøs. Han var en forårsbebuder, en profet for en mentalitetsveksel. Han introducerer evangeliet og evangeliets evne til at omdanne mennesker og samfund. Og nu Ansgar:

Lyt til de sukkendes klagende røst.

Hjælp dem i sygdom og svaghed.

Giv os, at vi under de fattige dét, de har behov for til livets opretholdelse.

Lad os i dit hus finde den sande glæde ved evangeliets ord
og i din menighed forblive i kærlig tryghed hos dig.

Sådan beder et menneske, der har lært at spørge: "Hvad er der brug for?" Sådan beder et menneske, der har fået åbnet øjnene for evangeliets rigdom og menneskers fattigdom. Sådan beder et menneske, der selv har fundet glæde og opdaget næstens nød.

"Hvad er der brug for?" Sådan spørger den, der ved sig kaldet. Allerede her bliver det åbenlyst, at vi står med et vigtigt element som svar på spørgsmålet om, hvad vil det sige at kristne nogen. Ansgar ville aldrig anerkende, at man kunne måle, om et samfund er kristent eller ikke, alene på grundlag af antallet af døbte. Det er da tankevækkende, at hos Ansgar, Nordens apostel, holder evangeliets glæde og medlidenheden med næsten hinanden i hånden. Som hos Kristus selv, naturligvis.

Og så dog slet ikke så "naturligvis". For i Ansgars land findes de, der mener, at kristendom kun er til indvortes brug. Og direkte deraf: så bliver næsten indsnævret til at være den nærmeste – jeg behøver ikke nævne navnene på dem, der især fører den tanke i felten. Men det er en skævvridning af kristendommen – og værre endnu: med de samfunds kræfter, vi har, legitimerer det den rene og skævre individualisme, hvor enhver er sig selv nærmest.

Det er ikke til at holde ud, det må vi tage afstand fra, men inden vi kommer for godt i gang, med et "os og dem" – også vi, som er katolikker, er i fare for at blive revet med af i den bølge.

Det er et kompliceret problem – forholdet mellem politik og kirke. Og så dog alligevel ikke mere kompliceret, end vi gør det til. For ret beset: det kan virke som om en undskyldning, en måde at tørre sit ansvar af på, når vi siger, at det er så kompliceret. Samvittigheden forpligter – men den er farlig at høre på for den, der ikke vil bede: "Hvad er der brug for?"

I sin første rundskrivelse "Gud er kærlighed", som kom i ugen, der gik, siger Benedikt XVI:

"Et retfærdigt samfund må opnås af politikere, ikke af Kirken. Men samtidig kan Kirken ikke bare stå på sidelinien i kampen for retfærdighed. Kirkens rolle er at skabe de rationelle argumenter for retfærdighed og vække den spirituelle energi, som der er brug for til at skabe retfærdighed."

Det kan godt være, at vi som katolsk menighed i Danmark er små og ressourcefattede. Men det bliver den Sandhed, som vi tjener, altså ikke mindre af. Også vi har et ansvar for meningsdannelse i vort samfund og for det med-hinanden, som et samfund er eller burde være.

I den kirke, som Ansgar slog dørene op til, dér lyder evangeliet – dengang som nu – om at mennesket er skabt i Guds billede. – Det er jeg, men det er de andre mennesker i denne verden altså i lige så høj grad. Derfor må det være sådan, at verden skal gå mig på. Den skal ikke sejle i sin egen sø; jeg har et ansvar, et gudgivet kald til at være barmhjertig som Gud selv.

Verden skal gå mig på. Den, der har lært at bede: "Hvad er der brug for", han viser med sin bøn, at verden går ham på, at han ikke er ligeglad med sin næste – heller ikke, hvis den næste er så langt borte som Danmark fra Corvey.

Lyt til de sukkendes klagende røst.
Hjælp dem i sygdom og svaghed.
Giv os, at vi under de fattige dét, de har behov for til livets opretholdelse.
Lad os i dit hus finde den sande glæde ved evangeliets ord
og i din menighed forblive i kærlig tryghed hos dig.
Skænk din menighed hjertets kærlighed
og fred, så den ved Åndens dug
og overøst af din nådes velsignelse
må stråle af Åndens befriende glæde."

Amen.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk